

Елена Богданова-Влайкова

Животните разказват

2019

ЖИВОТНИТЕ РАЗКАЗВАТ

© Елена Богданова-Влайкова

Всички права запазени.

Други книги от същия автор:

„Когато вятърът заплаче“ – лирика /1995 г./,

„Зарът е хвърлен“ – стихове /2000 г./,

„Рибена чорба“ – сатира в рими, /2002 г./,

„Въпреки всичко“ /2015 г./ – романизираны истории
за пораснали деца и майки, издателство „Буквите“,
електронна книга

„Из житейските коридори“ /2017 г./, съдържаща
шестдесет разнородни по жанр разказа.

Илюстрации и дизайн: ИВЕЛИН ВЛАЙКОВ
ivelinvlaykov.com © всички права запазени
mail@ivelinvlaykov.com

Печат: Издателство „Монт“

ISBN: 978-619-169-182-1

ПРИЯТЕЛСТВО, ОБИЧ И ВЗАИМОПОМОЩ

Майката на кученцето, застанала на ръба на пропастта, виеше от страх, мъка и безнадеждност. От време на време пролайваше, надявайки се някой да я чуе и да ѝ се притече на помощ. Беше започнало да застудява, а слънцето се криеше зад високите скали. В момента, в който погледна към небето, видя няколко сокола да очертават кръгове, или да се спускат рязко, нападайки някоя по-слаба птица. Щом се стъмни съвсем, можеха

да долетят хищните сови и бухали!

На дъното на дупката между скалите се гушеше нейната рожбичка, треперещо от страх и студ паленце. То се вслушваше във всеки звук, долитащ до него, дори в пукването на съчка под крачетата на буболечка. Майка му беше далече, там горе, а то чакаше тя да го измъкне някак.

Котката Суерте, излязла на вечерна разходка, наостри уши. Някой някъде викаше за помощ. Куче. Лаенето ѝ се стори познато. Тръгна в тази посока. Завари съседското куче Бета, застанала на ръба на една неголяма пропаст, в дъното на която едно малко кученце, нейното безценно детенце, отчаяно скимтеше. За котката може би не представляваше трудност да слезе максимално близо до палето, но не можеше да го извади сама. Какво да направи? Първо да се посъветва с приятелите си от двора! Хвърли един бърз и обещаващ, пълен със състрадание поглед към нещастната майчица и с все сила хукна към своя двор.

Задъхана, и на пресекулки, заразказва:

- Приятели, случи се беда! Селското куче Бета, както се разхождала с детето си, изведнъж го изгубила от поглед. Паднало в една дупка между скалите и тя не може сама да го извади от там. Стои на ръба и вие. Да вървим да помагаме както можем!

- Но как да го направим? Да потърсим костенурката Джоконда! Тя е най-възрастна и знае много неща – каза Дворжак, прасето.

- Джоконда, ето те и теб, похапваш си тревичка сред цветята! Идвайте насам, приятели! – извика зайчето, тичайки напред-назад.

Костенурката изслуша внимателно историята и започна да обяснява на самоотвержената групичка как да постъпи. Трябваше да се действа бързо, защото скоро щеше

съвсем да се стъмни, а дворските герои се страхуваха от нощните хищници като сови, бухали, белки, златки, порове, лисици, диви котки. Дори бяха чували късно вечер рев на рис. Не го бяха виждали, но и не желаеха. Суерте поведе малката дружинка към мястото на трагедията.

Кучето Доницети тичаше отпред. Обръщаше се да види следват ли го и да попита тази ли е посоката. След известно време и то започна да чува зова за помощ, идващ от далечината. Прасето Дворжак бягаше трудно, с малки почивки, но не изпускаше групата от поглед. Котаракът Туин Пийкс беше се заскитал някъде по котки и така и не разбра за случващото се. Заекът тичаше ту до първия в групата, ту до последния.

Най-после пристигнаха на мястото. Сега трябваше да си разпределят задачите, както ги посъветва мъдрата баба Джоконда. Суерте тръгна да търси из хрусталаците някой по-дълъг смок. Той щеше да послужи първо за въже, а после за вкусна вечеря. Дворжак, едва дишаш, и Доницети, изплезил език от жажда, застанаха на пост. Трябваше зорко да се вглеждат в сгъстяващия се сумрак. Ако се приближеше враг, те трябваше с всички сили и средства да го отблъснат, докато палето не бъде извадено от дупката. Заекът имаше за задача да тича наоколо и ако групичката спасители не знаеше как да постъпи в даден момент, той да отиде при костенурката за съвет и да се върне при спасителната група.

Суерте бързо се справи със задачата. Донесе в устата си много дълъг смок, естествено, умъртвен. Слезе, влачейки го след себе си малко по-надолу от ръба на малката пропаст, за да се доближи до кученцето на разстояние „един смок“. Котката спусна смока надолу като въже. Той се разлюля и уплаши малкото. Майка му го успокои, проскимтявайки галено. Каза му да захапе опашката на змията, без да се страхува. То послушно изпълни нареждането. Тогава Суерте започна бавно и внимателно да се изкачва обратно към ръба, теглейки мъничето след себе си. То, усетило някаква сигурност, не висеше безпомощно, а малко по малко си помагаше с крачетата, стъпвайки върху издадените камъни. Пазачите не съобщаваха за опасност и котката почти стигна ръба, когато палето видя майка си, излая радостно и изпусна опашката на змията, която държеше през цялото време между зъбките си.

Котката се сепна, какво можеше да стори, жалко за труда и изгубеното време! Всичко трая миг, в който майката се протегна и ухапа детето си за непослушното и пре-

красно вратле. При това свое движение тя неволно блъсна котката в малката пропаст. Всички се уплашиха, затаиха дъх. Заекът хукна към двора, за да получи инструкции от костенурката Джоконда.

Когато се върна в гората при приятелите си, едва дишаше, а те го посрещнаха спокойни и радостни. Котаракът Туин Пийкс, любовчията, някак беше разбрал за случващото се – навярно от кокошките в двора, които всичко чуват и цял ден клюкарстват, кудкудякат ли кудкудякат. Макар и късно, неговото появяване беше безценно. Особено за не чак толкова любимата му Суерте. Той хвана още един смок, повеси го като въже към дъното на дупката. Котката знаеше какво да прави. Захапа „въжето“ и се изкатери по камъните, разбира се с помощта на котарака. Горе двамата си поделиха змията. За тях тя беше голямо лакомство. Кучето, прасето, заекът също бяха гладни и уморени. В стомахчетата им сякаш се бяха настанили щурци, които стържеха с крачетата си. Мракът спускаше своята пелена над гората, звездите на небето заблестяха. Сговорната дружинка се сбогува с кучето Бета и нейното пакостливче и се отправи с уморени крачки към родния двор.

Дърветата бяха станали черни, а клоните им се протягаха като ръце на чудовища, спъваха краката на животните и препречваха пътя им. Откъм скалите дочуваха вой на вълци и чакали. Зайчето, нали е страхливо, все се обръщаше назад да види дали някой няма да изскочи от мрака и да ги подгони. Накрая пристигнаха в двора безкрайно уморени и всеки се отправи към своето място за спане, без да се сети за ядене.

Трябваше да спят, да осмислят станалото и да съберат сили за нови геройства...

ЖУЖКА

Аз съм най-стара в двора на Петър. Познавам го от малък. Точно той ме намери в една градинка пред блока на баба си. Душих петолевка, миришеща на парфюма на моята стопанка.

Родена съм в цирка. Там от бебе ме обучаваха на какви ли не акробатични номера и танци. Хранеха ни много добре, разхождаха ни, бяхме винаги чисти, здрави и с при-

чески. Но имаше едно много трудно за изпълнение правило, наложено ни от красивата дресьорка. Да не лаем! Че какво да правим? Да мяукаме, мучим или сутрин в пет часа да кукуригаме? Как може едно куче да живее, без да лае? Може! Който дава храната, той определя правилата. Всичко може да се научи! Живях си аз така десет години. Гастроли, ръкопляскания, светлини, блясък, а на афишите, разлепени в стотици градове и държави, се усмихвах аз, облечена и сресана по последната кучешка мода.

Не знам как веднъж се оказах извън оградата на цирка. Скитах дълго из този непознат за мен град, докато накрая ме намери едно дете. Казваше се Петър. То се наведе към мен, главите ни почти се докоснаха, погледите ни се срещнаха и... протегна ръка към петолевката! Ами сега? Как да привлека вниманието му? Как да му кажа, че умирам от глад, като не мога да лая! Детето направи една крачка към входа на блока и се обърна към мен. Това бе моментът! Веднага се изправих на задните си крака и започнах да се въртя в кръг, махайки с опашка и гледайки предано към моя евентуален спасител. Този номер бе безотказен! Така си просех лакомства от гледачите на животни в цирка. Момчето остана с отворена уста и ококорени очи. Втурна се към мен, прегърна ме до сърцето си и ме качи в апартамента на баба си.

Тя обичала всякакви животни, а дядото бил ветеринарен лекар. Веднага бях изкъпана и прегледана, случайно да не заразя безценното внуче! Така заживях с моите нови стопани, баба и дядо, а малкият Петър идваше да ми се радва в почивните дни. Наставаше една весела олелия и голяма бъркотия. Всички, включително и съседите, много ме харесваха, защото не бях обикновено куче, а танцуващо и нелаещо!